

CANCEL:
MARTIS B:
1717:

*

Zu Ob

Se

35

Q. D. B. V.

DISSERTATIO PHILOLOGICA,

QVA

**AUTORITATEM
PRÆCEPTORUM
NOACHITICORUM**

IN ALMA PHILYREA

SENSU AMPLISSIMI SAPIENTUM

ORDINIS

INDUBIUM VOCABUNT

PRÆSES

**M. GERHARDUS HERMANNUS
MENCKE,**

ET

RESPONDENS

**JOHANNES NICOLAUS à DUMBSTORFF,
OLDENBURGENSES.**

AD D. XVIII. APRIL. A. R. S. MDCCXI.

L I P S I Æ,

Literis CHRISTOPH. FRIDER. RUMPFIL.

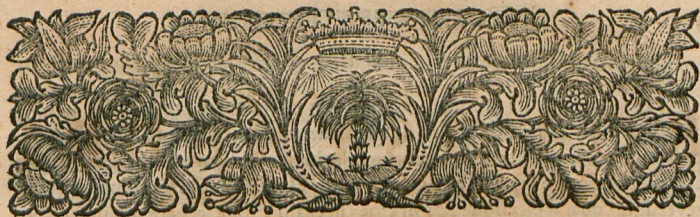
REVERENDISSIMI
PROTOSYNEDRII
REGIO ELECTORAL.
IN SAXON.
PRÆSIDI ILLUSTRIS
DOMINO SUO GRATIOSIS.
CONSILIARIIS,
ET
ASSESSORIBUS.

EXCELLENTISSIMIS,
VIRIS
ILLUSTRI, MAGNIFICIS, SUMME REVERENDIS,
CONSULTISSIMIS, AMPLISSIMIS, ATQUE EXCELLEN-
TISSIMIS,
DOMINIS, PATRONIS, ATQUE MÆCENATIBUS
QUA DECET OBSERVANTIA ÆTATEM
DEVENERANDIS

DISSERTATIONEM HANC ACADEMICAM
DEMISSE OFFERT

CLIENS HUMILLIMUS

M. GERHARDUS HERMANNUS MENCKE,

AUTORITAS
PRÆCEPTORUM
NOACHITICORUM

NEGATA.

§. I.

Magnam certè, qui Hebræorum scripta penitus introspicere, & sedula volvere manu conveverunt, eandemque inusitatam antiquitatis affectationem plus vice simplici in illis deprehendent. Iste enim apud Rabbinos mos invaluit, ut recentissimis demum seculis incrustata ab iis commenta vetustissimis adscribere Patriarchis, & pro infallibili veritatis, canæque antiquitatis documento venditare non erubescant. Innumera, quibus scripta eorum sciant, id comprobant exempla, quæ recensere supersedeo, cum ex unico in medium producto exemplo hujus veritatem asserti satis liquere existimem. Quodsi enim decantata illa *septem Noachidarum præcepta* altius consideremus, tanta Judæorum videbimus nugamenta, quanta solent esse, cum sunt maxima. Longum foret, & actum ageremus, si proluxa hanc doctrinam declaratione excutere velimus, quare *horum saltem autoritatem præceptorum*, à nonnullis stabilitam in præsentem in dubium vocamus, eandemque *negatam* B. L. sistimus.

§. II.

§. II.

De autoritate itaque præceptorum Noachiticorum pro instituti ratione breviter asturi, genuinam prius, ne andabatarum more pugnemus, de Noachidarum præceptis, juxta Hebræorum placita, sententiam exponemus. Scilicet septenario numero legum istarum summam Hebræi Doctores complecti consueverunt, quæ à plerisque hoc ordine (licet alii alium servare malint) recensentur: (1) עבודת זרות de cultu extraneo h. e. idololatria. (2) ברכת השם de benedictione, seu sensu antiphrastico, maledictione nominis divini. (3) שפיכת דמים de effusione sanguinis humani. (4) גילוי ערוות de revelatione pudendorum. (5) רגז ער de rapina, ac furto. (6) הדינים de judiciis, (7) אבר מן החי de membro è vivo, h. e. de membro animalis viventis non comedendo. De quibus omnibus Hebræi, & quotquot istis subscribunt, eam sœvent sententiam, ut sex priora Adamo data fuisse contendunt; septimum verò mandatum Noacho additum perhibeant; quibus tempore Abrahami mandatum circumcissionis, precumque matutinarum; tempore Isaaci præceptum precum dicendarum in meridie, & separationis decimarum; tempore Jacobi præceptum de nervo luxato non comedendo, & precibus vespertinis; imò in Ægypto postea degentibus Israëlitis, plura ab Amramo in juncta præcepta, donec tandem sub Mose lex tota consummaretur, adjecta fuisse asseverant. Conferri hic meretur OTHO in *Lexico Rabbifico-Philologico*, p. 402. 403. Hæc etiam esse præcepta, ob quorum violationem gentes mundi à Deo puniæ sint, statuit MENASSE BEN ISRAEL in *conciliatore*, qu. 2. in *Deuter.* p. 221. Præterea septem illa jamjam enumerata præcepta pro jure naturali omnium populorum venditare non dubitant, quæ in religione fidelium V. T. qui ante Abrahami tempora vitam exegerunt, omnem fermè paginam fecerint, omnique tempore idonea sint, quæ æternam omnibus hominibus conciliare possint salutem.

§. III.

Cùm verò Judæi se ipsos ad plura alia, quàm hisce præceptis continerî videmus, adstringi non distentent, eamque ob causam Noachidarum præcepta ista appellent, operæ pretium erit, indagare, quosnam per Noachidas istos indigitare voluerint. Quod enim se ipsos hoc nomine prorsus excludere inten-

tenderint, vel ex eo dispalescit, quod summo cum fastidio nomen hoc respuant, eaque propter nos Noachidarum nomine cum probro insigniant. Sole meridiano clarius illud elucet è verbis *Gemara*, quæ adducit SELDENUS in suo *de jure nature*, & *gentium juxta disciplinam Hebræorum* opere, l. I. c. 10. p. 118: אתקרו ושאל על שמות האברהם והישראלים ש בני נח: h. e. nomen sortiti sunt Israëlita ab Abræa nomine, & minime à Noachidæ. Quàm futile verò, ac inane illud sit effugium, nemo inficias ibit, qui æqua lance ponderaverit, ipsum Abrahamum Noachidam extitisse, quo etiam vocabulo nonnunquam in eorum scriptis nuncupari solet. Vid. SPENCERUS *de Legibus Hebræorum ritualibus*, l. 2. c. 2. p. 443. Noachidæ itaque, teste MARS-HAMO in *canone chronico*, seculo IX. p. 160. ipsis audiunt gentes omnes, præter Hebræos, qui *Abrahamide*, vel potius *Israélite* vocari amant. Unde patet, eos intelligi oportere populos, qui extra Judæam nati, ad cætum Judaicum se convertunt, Græcoque nomine προσήλυτοι (à προσήλυθέναι, vel προσελθόναι, adveniendi) vulgò nuncupatur. Duplicis autem generis profelytos antiquitatis Hebrææ indagatores ut plurimum recensent, גרי צדק profelytos justitiæ & גרי תושב vel שער, profelytos domicilii, sive portæ. (Quamvis alii, ternarium amplectentes numerum, addant גרי שירים profelytos mercenarios; quod verò profelytorum genus, cum ad inquilinos pertineat, superfluum esse cum DN. D. CYPRIANO in *dissert. de baptismo profelytorum Judaico*, c. 2. §. 1. p. 11. existimamus.) Priores, qui etiam גרי ברית profelyti fœderis, vel גרי גורים profelyti tracti, h. e. à se ipsis moti, ad Judaismum suscipiendum nuncupabantur, præputio abscisso, se totos pædagogæ Mosis subdebant, Zeloque colendi veri Numinis, Judaico more, Mosis legem profitebantur. Posteriores, qui etiam גרי חסדי אמת ודעולם pii gentiles seculi, vel גרי צדיקי אמת העולם justii gentiles seculi appellabantur, dummodò septem filiorum Noæ præcepta exactè observent, æternæ in futuro seculo participes fore beatitudinis credebantur. Rotundèrem exprimit DN. D. J. ANDR. SCHMIDIUS in *dissert. de symboli Apostolici in Talmude ruderibus*, §. 19. Sunt itaque בני נח, filii Noæ, prohi præsertim, nec vitiiis his indulgentes, idem in Talmude, quod profelyti domicilii. Nec non LEIDEKKE-RUS de *Republica Hebræorum*, l. 6. c. 7. p. 373. Qui ea præcepta receperit, vocabitur profelytus domicilii quolibet loco.

§. IV.

His præstructis, facile, opinor, iudicatu erit, in eo totos esse tantum non omnes Hebræorum doctores, ut horum *אבותיהם* præceptorum non modo constanter asseverent, sed & acriter propugnent. Sic eam amplectitur sententiam R. MOSES BEN MAIMON in *Halacha Melachim, c. 9.* Ipsi concinunt *Talmudistæ in Gemara Babylonica, ad tit. Sanhedrim, c. 7. f. 56. a. & ad tit. Joma, c. 6. f. 67. b.* & *אורח חיים* *Breschit Rabba, paraesch 34. f. 37. col. 3.* Subscribit quoque huic sententiæ GILBERTUS GENEBRARDUS, *Archiepiscopus Aquensis, l. 1. chronol. ad annum mundi 1656.* Nec abhorret ab hac opinione JURIEU *dans histoire Critique des dogmes, & des cultes, part. 1. chap. 6. p. 39. seqq.* qui magno hanc assertionem præditam esse fundamento, satisque videri probabilem, asserit. Conf. SELDENUS *de jure nature, & gentium, juxta disciplinam Hebræorum, l. 1. c. 10. p. 116. seqq.* item *de Synedrüs, l. 1. c. 2. p. 5. seqq.* FRASSEN *in disquisitionibus Biblicis in Pentateuchum, ad Gen. IX. p. 176. seqq.* & MARSHAMUS *in canone Chronico, seculo 9. p. 160. & 184.* ubi plura ad hoc argumentum spectantia reperientur.

§. V.

Sigillatim ex nostri ævi Theologis, Viri Celeberrimo, & de re Literaria Meritissimo, DN. D. JOHANNI FRANCISCO BUDDEO, in libro, quem inscripsit: *Introductio ad historiam philosophiæ Hebræorum, p. 14. seqq.* non adeò improbandum hoc dogma videtur. Enimverò præcepta ista Noachidarum, ut vocat, celeberrima, tanquam sapientiæ Noachiæ monumentum, à Noacho profluxisse, manifestum esse arbitratur. Hinc Noachum in hisce præceptis suis juris naturalis, ac positivi divini capita quædam complexum esse, asserit, valde verosimile existimans, eum obviam ire illis voluisse iis vitiis, quibus antediluviani homines maximè dediti fuerunt, quibusve sibi, & orbi universo exitium attraxerunt.

§. VI.

Argumenta, quibus Vir Celeberrimus, atque doctissimus sententiam suam corroborare annititur, ad tres potissimum classes revocari possunt: (1) Nullam se videre causam asserit, cur hæc gentis Ebrææ traditio vocari in suspicionem debeat. (2) Manifesta putat se horum præceptorum invenisse vestigia in libro Jobi, antiquissimo sanè, & ut plurimi volunt, ab ipso Mose, prius

priusquam populum Ebræum ex Ægypto educeret, conscripto. Hinc primum præceptum de idololatria probaturus, provocat ad Jobi c. XXXI. 26. secundum de blasphemia, ad c. I. 12. tertium de homicidio, ad c. XXXI. 29. quartum de adulterio, ad c. XXXI. 9. quintum de furto, ad c. XXXI. 7. sextum de judiciis, ad c. XXIX. 1. Septimi autem Noachidarum præcepti de animalis viventis membro non comedendo, nulla in libro Jobi, antiquissimo licet, occurrere vestigia, lubens Vir doctissimus fatetur. (3) Sententiam suam confirmare al- laborat ex eo, quod in antiquissimarum gentium, præsertim Ægyptiorum ritibus, moribusque juris hujus Noachidici reliquiæ quædam deprehendantur, quod ut demonstraret, recipit sese ad MARS- HAMI *canonem chronicum, sæculo 9. p. 161. seqq.*

§. VII.

Quod itaque pace Viri Celeberrimi fiat, perillustrabimus paucissimis doctissima ejus argumenta, nostramque qualera- cunque pro ingenii modulo iisdem subjungemus *ἐπισημίων*. Quod primum concernit argumentum, quo statuit Vir Ce- leberrimus, nullam se videre causam, cur hæc gentis, Ebrææ tra- ditio vocari in suspicionem debeat; crediderim sanè, gravissimas subesse rationes, quæ nos vel invitos ad præbendum dissentium, & denegandam dictis fidem impellant, atque commoveant. Constat enim inter omnes, quàm nugivendula sit gens natio Judaica, quamve in tradendis somniis, & proponendis fabulis suas quærat delicias, hinc omninò cautos, & circumspectos nos esse oportet, ne rancidis Hebrææ gentis scriptoribus nimiam in hoc passu tribuamus fidem, adeoque pro Junone nubem, & pro veris falsâ amplexamur. Ceteras disensionis nostræ rationes, solutis reliquis, quæ nobis obver- tuntur, argumentis, in medium proferemus, ex quibus satis clarè, & dilucidè patebit, non omni nos carere fundamento, dum negati- vam sententiam præ affirmativa, intrepidè adhuc tuemur.

§. VIII.

Sed longè majori spe se gaudere videtur alterum, quod addu-

xit, argumentum, quo operam dat, ut probet, in ipsiſ sacris oraculis, cœlestibus religionis monumentis, non obscura horum præceptorum occurrere vestigia, ex quo relinquatur, ut ἀναρχα, vel ἀντίγραφα, hæc præcepta fugillari nec posse, nec debere. Provocat ad antiquissimum Sacræ Scripturæ librum, eumque juxta plerorumque sententias à Mose conscriptum, scilicet Jobum, ex quo nunc hinc, nunc inde quædam decerpſit, quæ scopum suum quodammodo ferire, & ad demonstrandam septem præceptorum Noachiticorum ἀνδρῶν facere videbantur. Sed, quod bona Tanti Viri venia dixerim, admodum infirma mihi hæc argumentandi ratio videtur. Ut enim silentio involvam, septimi præcepti, fatente ipſo Celebrerrimo Viro, nulla in libro Jobi occurrere vestigia, ex quo, si καὶ ἀνδρῶν disputare velimus, in viſto argumento sequeretur, non septem, sed sex Noachidarum præcepta dari, utpote quæ in libro Jobi tantum recenseantur: Istud saltem h. l. notari meretur, omnia ista ex Jobo adducta loca assertioni nostræ prorsus non adversari, illa enim doctrinæ capita à Jobo debuisse observari, nemo unquam inficias ibit. Sed hoc saltem controversiæ nostræ caput est, numne præcepta ista à Noacho fuerint profecta, quod diffitemur, & ex locis adductis probari non posse confidimus. Enim verò, si ita argumentari liceret, quid prohiberet, quò minus omnes Jobi virtutes ex libello ejus colligamus, atque ex singulis pro lûbitu præceptum aliquod Noachiticum nobis formemus? in primis, cum de decantatis istis Noachidarum præceptis ne γὰρ in toto sacro Codice legatur. Unde igitur apodicticè, vel saltem probabiliter colligitur, hæc ipsa præcepta à Noacho profluxisse, eique suum debere ortum, quod tamen manifestum esse arbitratur Celebrerrimus vir? Numne forte ex ipsiſ Noachi libris, quorum meminit AUGUSTINUS l. 18. de Civitate Dei, c. 38.? Atqui verò hos ipsos supposititios esse, largitur doctissimus Vir. Numne ex constanti Hebræorum traditione? Hanc verò lubrico inniti fundamento, jam supra occupatum est. Firmo ergò stat talo, nullum in sacris literis Noachiticis præceptis inveniri præsidium.

§. IX.

Tertium denique argumentum, quo suam stabilire
co-

conatur hypothesin, huc potissimum redit: Quod in antiquissimarum gentium, præsertim Ægyptiorum, ritibus, moribusque juris hujus Noachidici reliquæ quædam deprehendantur. Sed nec hoc argumentum stringere mihi videtur, vel probare id, quod probare debebat. Nihil enim aliud insinuat, quàm rudera nonnullorum ad jus naturæ spectantium præceptorum apud Ægyptios reperiri: Quid verò hoc ad demonstrandam præceptorum Noachiticorum *à deo* conferre debeat, fateor, me nondum perspicere, quandoquidem nulla eorum mentio inficitur, & præterea adhuc alia juris divini capita ab Ægyptiacarum rerum scriptoribus recensentur. Sic ipse MARSHAMUS in *canone chronico*, *sec. 9. p. 187. seqq.* reliquias apud Ægyptios ostendit dogmatum Christianorum de honore Parentum, de fugiendo mendacio, & sanctificando Sabbato, de quibus tamen altum in septem præceptis Noachiticis apparet silentium, neque quisquam sufficienti, & idonea probatione hæc capita ad Noachidarum præcepta referre unquam poterit. Ne quid addam de præcepto de revelatione turpitudinum; licet enim asperæ quoque poenæ in Ægyptiorum legibus circa mulierum delicta statutæ essent, eorum tamen consuetudinibus hoc præceptum maximè adversari, ex Levit. XVIII. 3. dispalescit. Sic ad præceptum de membro animalis vivi non comedendo, ex Ægyptiorum disciplina nihil annotatum reperitur, judicio WITSII in *Ægyptiacis*, *l. 1. c. 5. p. 22.* Indulgeat ergo suavibus istis Rabbitorum somniis, quisquis velit, sufficit, quod nullo idoneo argumento eorum sententia fulciatur, & Sacrarum præcipue Literarum testimonio, ac confirmatione deslituatur.

S. X.

Remotis itaque obstaculis, nil amplius restat, quàm ut nostram in medium proferamus sententiam, eandemque validis corroboremus argumentis. Nobis enim cum HOFMANNO in *Lexico Universali*, *T. III. p. 336.* Talmudicorum commentis annumeranda hæc doctrina videtur, qui, fœta Magistris istis mentiendi libidine, illustriora quæque

B

ad

ad Patriarchas, vel Prophetas Auctores referre solent. Sunt enim pleraque juris naturalis dictamina, ex Decalogo repetita, eodemque ordine disposita, inque Israëlitarum, ut videtur, Republica olim usurpata. Et primò quidem admodum suspecta mihi hæc de Noachiticis præceptis doctrina videtur, quoniam ne inter ipsos quidem Judæos, quorum tamen traditione unicè innitur, de justo horum præceptorum numero convenit. Extra omnem dubitationis aleam illud positum erit, si perpendamus insignem illam, ac palpabilem Judæorum circa hoc argumentum discordiam. Mischna enim horum præceptorum prorsus non meminit, Gemara Babylonica verò septem præceptorum mentionem injicit, quibus tamen *R. Chasina* adjecit præceptum de sanguine viventis, *R. Chidka* insuper de castratione, *R. Simeon* de magia; *R. Elieser* de heterogeneorum animalium admissione, arborumque insitione. Vid. MARSHAMUS, ipsa in Gemara contenta verba adducens, in *canone chronico*, sec. 9. p. 260. Quæ omnia satis perspicuè indicant, aut prorsus falsam, aut certè ad minimum dubiam esse illam de septem Noachidarum præceptis sententiam: Ex falsis enim, aut dubiis principiis nunquam vera, aut certa orientur principiata. Si igitur dubio non caret ipsa Rabbinorum de hac materia hypothesis, qua quæso ratione ipsorum dicta, tanquam certa, explorata, & indubitata haberi possunt? Firmissima ergò persistit nostra argumentatio, qua ex summo Judæorum dissenso de infirmitate thesæos adversæ concludimus, eandemque inter Judaica nugamenta, ac fabulosas historias merito quodam suo referimus.

§. XI.

Secundò illud obstat, quò minus contrariæ me adscribere sententiæ possim, quoniam eadem *ἀγνοία* est, nec ullo

ullo in divinis oraculis fundamento gaudet. Quod si enim vel rotus perveſtigetur Sacer Codex, in nullo loco, vel vola, vel veſtigium ſeptem Noachiticorum præceptorum deprehenderetur. Oſtendat mihi quiſpiam, & erit mihi magnus Apollo, à Noacho illa profluxiſſe præcepta: Oſtendat, profelytos hiſce tantum præceptis jure divino teneri, & viſtas manus dare non recuſabo: Oſtendat denique, horum tantum præceptorum obſervationem æternam conciliare poſſe ſalutem, & haud diſſiliſ in ſuffragando ſum futurus. Quæ omnia eò me adducunt, ut firmiter mihi perſuadeam cum SPENCERO in tract. de Legibus Ebraeorum ritualibus, l. 2. c. 2. p. 443. merito dubitari poſſe, an unquam præcepta illa (quorum apud Hebræos mentio tam frequens) Adami, vel Noachi filiis ante Moſis tempora fuerint mandata, cum eorum in Sacris Literis, & Joſephi Scriptis ne vel auram leviffimam percipere liceat: A probabilitate verò longè diſtat, Scriptores eos rem tam claram, & literis aureis mandari dignam, modò veritati conſonam, ſilentio præterire voluiſſe, cum præſertim id agerent, ut celebriora omnia, Rempublicam Hebræorum ſpectantia memoria traderentur. Omnia certè ea fundantur (ut CARPZOVIVS judicat in notis ad SCHICKARDI jus Regium Hebræorum, p. 333. 334) in Talmudis Babylonici Gemara, Maſſechet Sanhedrin, f. 56. col. 1. 2. unde & Maimonides ſua hæc deſumpſit: Quamquam & ante Talmudis conſarinationem R. Joſe ben Chilpera, præceptor Jehude Sancti, auctoris Miſchna, ea recensuerit in ſeder Olam Rabba, c. 5 f. 6. col. 2. In medio hanc ſententiam relinquit MEVIUS in nucleo Juris nature, & gentium, in ſpect. 1. n. 10. p. 13. Sed accuratè hanc controverſiam decedit LEIDEKKERUS in tract. de Republica Hebræorum, l. 6. c. 7. p. 378. De præceptis ſeptem Noachi, dicens, non eſt quid in Scripturis, nec de coactione ad ea obſervanda, niſi quod gentes Cananæas, in Legem naturalem peccantes Deus juſto conſilio excindi præceperit. Conſentit DORSCHÆUS in diſcuſſione explicationis circa locum Act. XV. 20. de ſanguine, & ſuffocato, aſſert. 1. §. 2.

*Dubium est, inquires, an id, quod de præceptis, filiis Noæ datis, ex Rabbinis traditur, se omnino ita habeat: Certe Scriptura de eo nihil habet. Et Adamo, & Noacho plura præcepta fuisse, quàm istis traditis continetur, satis manifestum est. Sic FRISCHMUTHUS in dissert. de septem Noachi præceptis §. 3. non nisi ex Talmudistarum, & Rabbino-
 rum Scriptis hæc præcepta hauriri posse, fatetur. Consentit MAURITIUS de principiis juris publici Germanici, e. 3. §. 17. p. 38. OS-
 ANDER in typo legis natura, p. 177. nec non ad Grotium, p. 260. seqq. Prorsus ad rem PUFENDORFIUS de origine, & progressu
 discipline J. N. §. 1. p. 201. Ut quis omnibus populis & אֲדֵוֹשִׁיָא e-
 jus traditionis, & numerum istorum præceptorum, argumentis utrinque
 admittit, persuadeat, id verò valde arduum fuerit. Quid? quod
 ipsi sententiæ adversæ fautores disiteri illud non possunt, dum in
 Sepher Jekar, P. III. c. 14. disertè legitur: Se de præceptis hisce lo-
 qui לפי קבלת רז"ל juxta traditionem Rabbino-
 rum nostrorum pte memoris. Eadem ratione R. Jehuda ben Samuel in Sepher Cefri,
 part. 3. §. 73. apud SELDENUM de jure natura, & gentium, juxta
 disciplinam Hebræorum, l. 1. c. 10. p. 121. inquit: אַךְ אֶצֶר הָעַם
 קָבְלָהּ בְּשֵׁבַע הַמִּצְוֹת הָאֵלֶּה h. e. Attamen habetur vulgò
 traditio de septem istis præceptis. Cumque ipsam religionem
 in hac materia implicari, in propatulo sit, siquidem profes-
 lytis, dummodò hæc septem præcepta observent, (quibus
 tamen plura fuisse observanda, in confesso est) beatifica
 Dei visio ab Hebræorum Magistris adscribitur, invictum
 mihi exinde nascitur argumentum: Quodcunque Scri-
 ptura Sacra in rebus, religionem nostram concernentibus
 filet, & sine ullis vestigiorum notis tacita præterit, illud
 dubiam certè, si non prorsus falsam, parit fidem, nam ex-
 tra sacras Literas in salutis negotio curiosis nobis esse non
 licet, monente HACKSPANIO in sylloge disputationum, oratio-
 nes, de necessitate sacra Philologia. p. 29. Atqui de præceptis No-
 achiticis hætenus illud est evidèntum. Ergò, Imò totum il-
 lud*

lud dogma, quantum quantum est, Rabbinifmum sapere, non infeliciter probasse videtur SPENCERUS *l. c.* tum ex numero septenario, cum adhuc alia, e. g. de Parentibus honorandis, de uxore ducenda fratris, sine liberis defuncti, Gen. XXXVIII. 3. &c. Noachidis imperata esse, in aprico sit; tum ex præceptorum titulo, dum nos quasi per contumeliam *Noachidas* salutare soliti sunt, id quod Biblicis loquendi rationibus minime responderet.

§. XII.

Tertiò ea pro nobis militat ratio, quod hac ratione, si nonnulla horum præceptorum vestigia ex libro Jobi haurire velimus, non, ut vulgò fertur, septenarius, sed vel centenarius horum præceptorum numerus sit adstruendus. Patet illud per se; dum enim septem præceptorum Noachiticorum existentiam, atque autoritatem demonstrare annuntur, ad Jobi virtutes se recipiunt, in quibus integrum horum præceptorum syntagma se invenisse putant, quibus veluti armis omnia secus sententium tela uno ictu profligari possint. At enim verò virtutes Jobi non septenario tantum numero, aut iis, quæ in Noachiticis præceptis recensentur, capitibus continebantur, sed in longè ampliora spatia se diffundebant. Insignis Jobi patientia in sacris monumentis tanta præfulget excellentia, ut ipse Spiritus Sanctus mirificè eam commendet. Heroica ejus in Goëlem suum fides, cum fundamentum fidei constituat, primum certè horum præceptorum caput occupare debuisset. Et quis omnes Jobi virtutes in medium proferre audeat, quibus commemorandis paginarum angustia certè non sufficeret? Apertum igitur esse crediderim, admodum incongruè pro demonstranda horum præceptorum *ἀνδραγαθία*

ad librum Jobi provocari; cum enim nulla Noachi mentio injiciatur, & plura insuper præcepta Iobis observare studuerit, ne conjectando quidem assequi possum, qua ratione, vel veri aliqua specie Noachidarum præcepta commode ex hoc libro deduci queant.

§. XIII.

Quartò nostram stabilimus sententiam ex insufficienti præceptorum enumeratione. *Major namque fuit pietas Patrum ante diluvium, & Noachi, quam que hisce præceptis continetur, nec in historia V.T. aliquod est istius, quod somniant, juris vestigium*, ut loquitur LEIDEKKERUS *de Republica Hebræorum, l. 1. c. 5. p. 28.* Sex enim priora præcepta aut Adamo data fuerunt ante lapsum, aut post lapsum. Si ante lapsum, saltem non opus erat. adversus idololatriam tunc ipsum admodum monere, & præterea datum ipsi præceptum de Sabbato, nec non de non edendo ex arbore scientiæ boni, & mali: Si verò post lapsum, postquam restitutus erat per promissionem Messia, longè pluribus exercitiis, quàm in his præceptis commemorantur, ipsius pietas constabat. Nec dubium est, quia præceptum etiam de sacrificiis acceperit, nam credendum utique, Abelem per fidem offerentem esse imitatum Parentem Adamum, ut rectè infert LEIDEKKERUS *l. 6. c. 7. p. 378.*

§. XIV.

Quintò denique confirmatur sententia nostra ex falsa assertionem. Patebit illud cuivis primo intuitu ex septimo præcepto, quod neque ad capita juris naturalis, neque positivi universalis referri potest. Quodcunque igitur legis ceremonialis proprium est, ad legem moralem incommode transfertur. Nervosè hæc complectitur ZENTGRAVIUS *in disquisitione de origine, veritate, & obligatione iuris*
gen.

gentium, artic. 1. §. 36. p. 53. 54. *Quicquid sit de historia rei, quam Hebraeorum, & Rabbinorum fidei relinquimus, præceptum seipsum de membro animalis vivi non comedendo, ad jus universale non pertinere, manifestum est; cetera verò, communia licet, insufficienter sunt enumerata. Imò dubium adhuc existimamus cum DORSCHEO l. c. artic. 1. §. 3. an omnia Adamo, & Noacho præcepta perpetuo gentes obligaverint. Fuit sanè præceptum Adamo datum de sacrificando, & ita representando semen mulieris, demum sacrificio suo contrituro caput serpentis. At istud non obligavit ultra tempus oblationis Christi, licet sacrificiorum oblatio ex more Judaico aliquandiu post ascensionem Christi tolerata fuerit. Non igitur, quod ante Moysen, Adamo, & Noacho præceptum est, omnes homines, semperque obligat ex eo capite, nisi aliunde obligationis ostendatur ratio. His ita se habentibus, longè utique consultius erit, ab istis loquendi formulis prorsus abstinere, & præceptorum Noachiticorum autoritatem suo loco, luisque Autoribus relinquere. Nostrum ergò facimus elegans LEIDEKKERI epiphonema, l. c. d. c. 7. p. 379. Nova sunt Judaeorum commenta, recentia jura, in Scripturis planè ignota, in Republica antiqua Hebraeorum non usitata. Non licet, recentia Judaeorum commenta pro veris antiquitatibus Hebraeorum obtrudere.*

§. XV.

Palmarium GROTIUS, cum quibusdam aliis, videtur argumentum, ex Act. XV. 20. de promptum, ubi jubentur gentiles abstinere à contaminationibus simulacrorum, & fornicatione, & suffocatis, & sanguine. Ex hoc loco enim HAMMONDUS colligit, non oportere à gentilibus circumcisionem requiri, cum ad fidem Christi convertantur, sed satis esse, si modo Noachidarum admittant præcepta, uti solent profelyti portæ. Sed enim verò facile hujus imbecillitatem argumenti prævidit CLERICUS in notis ad Hammondii paraphrasin; admodum enim laborat, ut sufficientem reddere queat rationem, cur quatuor saltem, omissis reliquis, commemorentur præcepta, imò septem illa præcepta in hoc versiculo implicite commemorari putat. In initio enim vero non absimile putat, hoc Phocylidis versu:

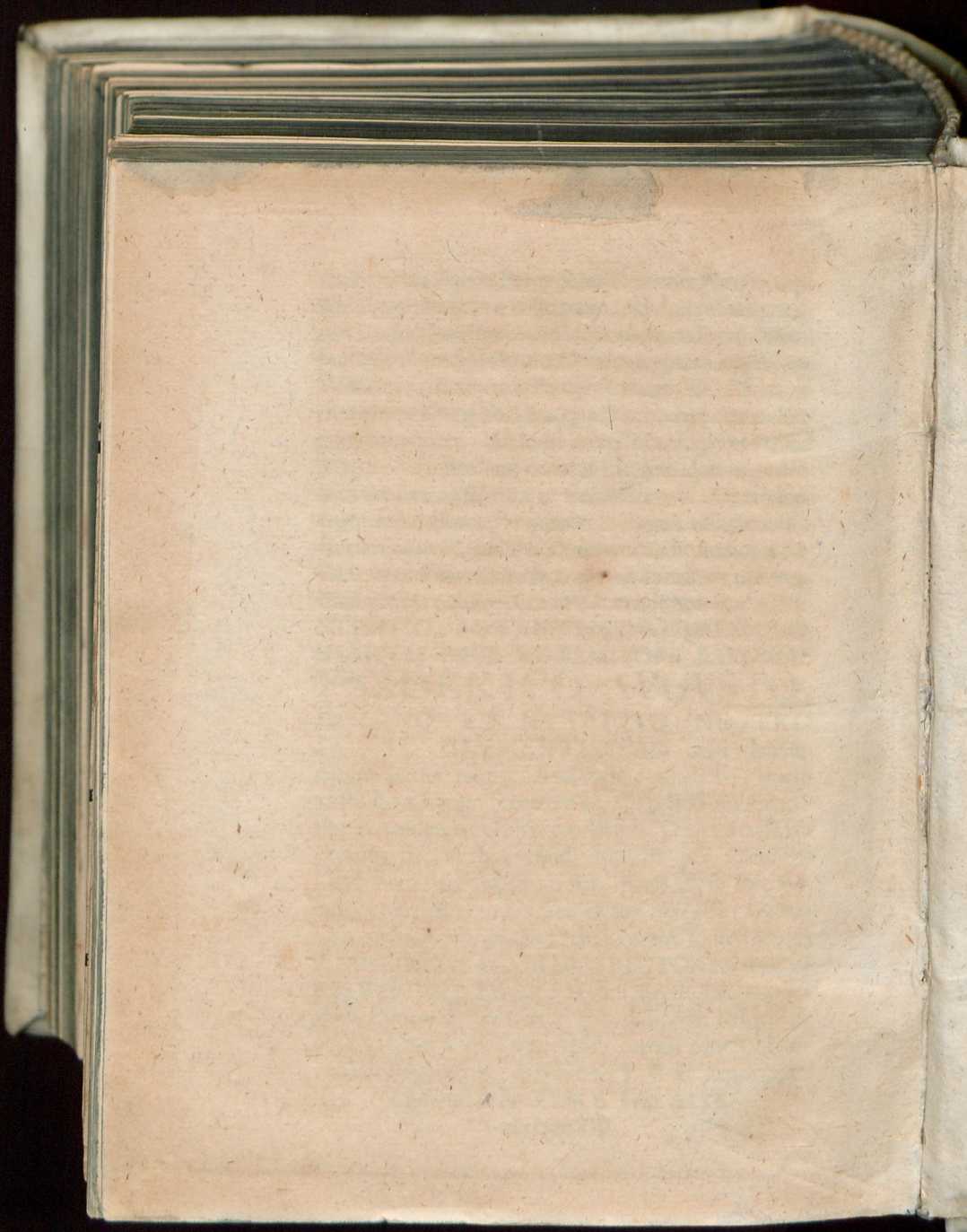
Ἄμικ

16 AUTORITAS PRÆCEPTOR. NOACHITICOR. NEGATA.

Ἄιμα δὲ μὴ φάγετεν : εἰδωλοθύτων δὲ ἀπέχεσθε

Sanguinem non comedere, & abstinere ab idolothytis, integrum præceptorum Noachiticorum numerum designari. Deinceps ostensus, singula in hoc versiculo recitari præcepta, primum præceptum de abstinendo ab idolothytis duo priora continere contendit; alterum de abstinentia a sanguine ad quintam refert; tertium de suffocatis ad septimum reducit; quartum de fornicatione in quarto quoque præcepto Noachitico quærendum esse existimat. Sextum præceptum de furto ex editione Complutensi supplendum censet, ubi hæc verba habentur, ne, sibi quod fieri non volunt, id aliis faciant. Præceptum denique de iudiciis jure omitti potuisse arbitratur, quoniam Judæi vivebant sub Romanorum potestate, nec, qui à Gentilismo ad Christianismum accedebant, obsequium, quod exhibebant Magistratui, erant exuturi. Sed enim vero admodum coacta hæc derivandi ratio mihi videtur. Quid enim præcepto de abstinendo ab idolothytis cum præcepto de maledictione Nominis divini? Nec ulla apparet convenientia inter præceptum de abstinentia ab esu sanguinis, & inter præceptum de effusione sanguinis: Toro enim cælo differunt, abstinere ab esu sanguinis & non committere homicidium: Illud est ceremoniale, hoc morale. Quodque CLERICUS ad editionem Complutensem contugendum esse existimat, desperatam causam indicit, ut &, quod præceptum de iudiciis inutile arbitratur. Nos ex ipsa textus *συνοψει* argumentum in contrarium desumimus, & imprimis particulam, *μηδὲν πλέον* urgeamus, hinc frustra sunt, qui quatuor illis præceptis, ad tempus datis, addere quædam nou dubitant. Nihil enim minus h. l. quam præcepta Noachitica insinuantur, cum in eo Apostolus operam, studiumque suum collocaverit, ut ethnicos, imbecilles in fide, æternæ salutis hæredes constitueret. Prohibuit circumcisionem, quam necessariam existimabant Judæi, & pro illa temporis ratione quatuor saltem ista capita ethnicos commendare voluit, ut omne evitaret scandalum, licet successu temporis pleraque illa capita fuerint rejecta. Cum igitur & hic nulla præceptorum Noachiticorum injiciatur mentio, & nulla illorum vestigia deprehendantur, isti quidem sententiæ nostrum adjicere calculum merito dubitamus.

F I N I S.

00 A 6280

ULB Halle 3
002 828 09X

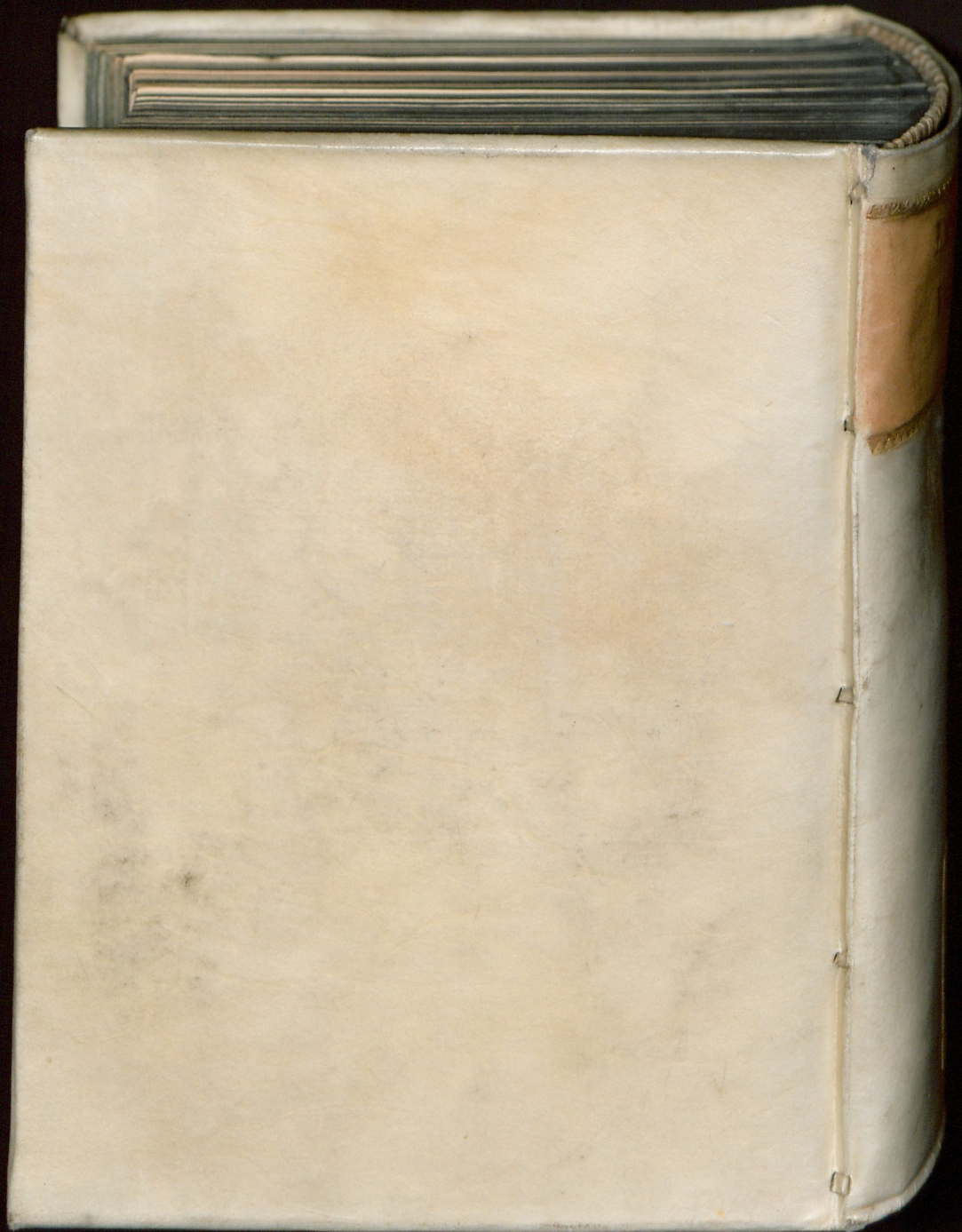

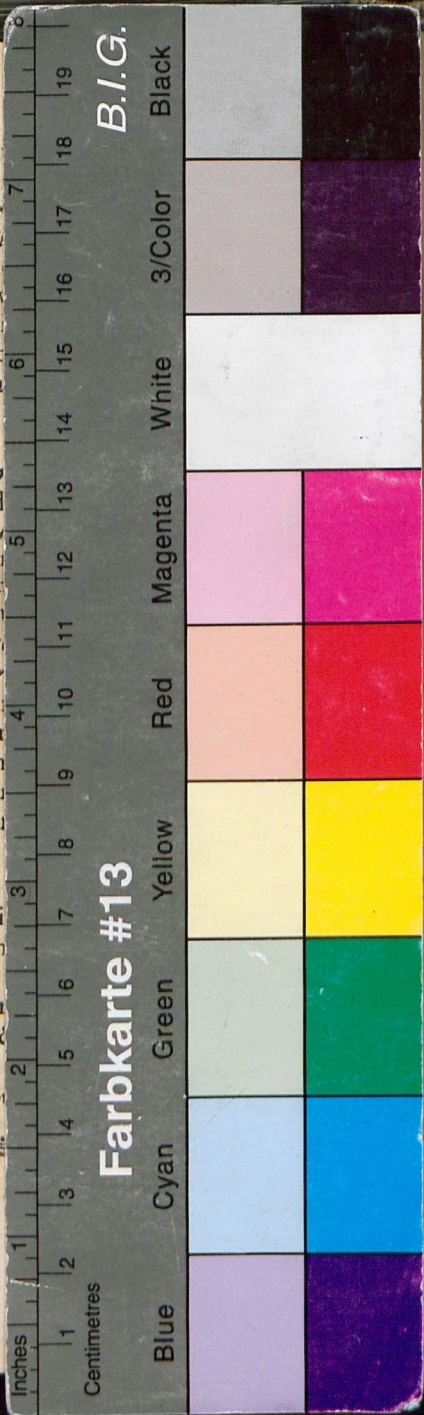
Sb.

WIP

reha

35

Q. D. B. V.
DISSERTATIO PHILOLOGICA,
QVA
**AUTORITATEM
PRÆCEPTORUM
NOACHITICORUM**

IN ALMA PHILYREA
CONSENSU AMPLISSIMI SAPIENTUM
ORDINIS
INDUBIUM VOCABUNT
PRÆSES
M. GERHARDUS HERMANNUS
MENCKE,

ET
RESPONDENS
JOHANNES NICOLAUS à DUMBSTORFF,
OLDENBURGENSES.

AD D. XVIII. APRIL. A. R. S. MDCCXI.

L I P S I Æ,
Literis CHRISTOPH. FRIDER. RUMPFIL.

